

[Alfred Jensen.]

en sådan måde, at lønnen for præsteret indsats bliver mindre. At dette selvsagt ikke modtages med glæde af arbejderne, behøver jeg vel ikke at fremhæve her. Der er i den periode, der er gået siden produktivitetens oprettelse, til offentligheden givet meddelelse om adskillige strejker rettet imod rationaliseringer, imod omlægning af lønningssystemer og lønningstabeller, som betød, at arbejderne skulle præstere mere, og at lønningerne gik ned. Det er klart, at noget sådant ikke kan være i arbejderne interesse; jeg vil heller ikke synes, det kan være i andres interesse, at man piner mere ud af arbejderne. Jeg ved meget vel, at der her i landet også i denne sal, findes personer, der har den opfattelse, at de, der må bruge deres krop for at tjene en ugeløn, har en privilegeret stilling, og at de skulker fra deres forpligtelser i samfundet, men det er en forkert opfattelse. De, der er beskæftiget i produktionen, er for flertallets vedkommende spændt for på en sådan måde, at de er nået til det, der er grænsen for deres legemlige ydelse, og derfor burde man ikke lægge vægt på at sætte ind for at få disse ydelser presset i vejret. (*Lars M. Olsen*: Hvad så med Stakhanof?). Ja, det er Danmark, vi befinder os i, og det er vore problemer, jeg tager stilling til her. Hvis det ærede medlem vil diskutere de problemer, er jeg til rådighed, men det kan givetvis ikke blive i denne sal, hvor jeg hverken har materiale ved hånden eller tilstrækkelig taletid dertil. Men hvis det ærede medlem har interesse i det, kan vi tage en diskussion i radioen for hele den danske offentlighed. Det er et lille tilbud, jeg giver det ærede medlem, der afbrød mig.

Dernæst vil jeg gerne gøre opmærksom på, at ved siden af denne ustandselige indsats for at sænke lønningerne, er der jo også andre ting, som er aldeles usmagelige, og som jeg tror offentligheden ville tage afstand fra, hvis den havde fuldt kendskab dertil. Arbejdsgiverne har således, og det er vel takket være disse rationaliseringseksperter, ladet udarbejde et stort skema, på hvilket hver eneste arbejder skal have karakter. Noget lignende kender vi jo fra militæret, hvor der dog kun er to forhold, der skal bedømmes: egnethed og opførsel, og så kan man få ialt 4 karakterer. Her er imidlertid

stillet et stort skema op, hvor der er tale om 14 kvaliteter: intelligens, orden, flid, initiativ, humør, evne til at samarbejde med andre m. m. — jeg skal ikke gå samtlige 14 spørgsmål igennem. I hvert af disse 14 spørgsmål gives der 5 forskellige karakterer.

Det er klart, at det, vi står overfor her, er en genindførelse af den skudsmålsbog, som forlængst er blevet afskaffet, og som folk i almindelighed fandt var ganske utålelig og urimelig. Dette er endog meget værre end en skudsmålsbog, for den havde dog den, jeg ved ikke, om man skal sige formildende omstændighed, at når tyendet skiftede plads, fik han eller hun lejlighed til at se, hvad der var skrevet i skudsmålsbogen, og det kunne dog virke som en vis bremse på husbonden, når han skulle skrive sine bemærkninger om vedkommende medhjælper. Men ved disse skemaer er der ikke tale om, at den, der gives karakter eller karakteristik af, får lejlighed til at se, hvad der er skrevet om ham eller hende. Ingen af arbejderne har mulighed for at tage stilling til det, der skrives, og der er ingen tvivl om, at de skemaer, der her udfyldes, de såkaldte nøgleskemaer, ikke alene anvendes i den virksomhed, hvor vedkommende på karaktergivningens tid er beskæftiget, men at de også bliver anvendt i andre firmaer, hvor vedkommende kan komme til at arbejde efter at være blevet afskediget eller ved at have søgt derhen.

Jeg vil tro, at ærede medlemmer må have samme opfattelse, som jeg og andre har, at en sådan karaktergivning, en sådan skudsmålsbog, der i det skjulte skal følge arbejderne, er af det onde. (*Afbrydelse*). Der er nogle, der siger nej, det er efter al sandsynlighed dem, der regner med, at de ikke selv kan blive udsat for noget sådant, for hvis de vidste, hvad dette egentlig betyder for arbejderne, ville de forstå, hvor urimeligt det er.

Vi har i øjeblikket en gennemsnitlig ledighed på 60 000 mand årlig; den kan svinge op og ned, men der er vist størst chance for, at den vil komme til at stige. Det betyder, at der er mulighed for at trække andre arbejdere ind og kaste dem ud, man har, og vi har set talrige eksempler på, at de arbejdere, der står fast på deres overenskomstsmæssige ret eller der som valgte tillidsmænd taler deres kollegers sag, bliver